ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci

žalobkyně: **Modrá pyramida stavební spořitelna, a.s.**, IČO 60192852
sídlem Bělehradská 222/128, 120 21 Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Luďkem Chvostou
sídlem Na Příkopě 14, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **K[redacted] H[redacted]** narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Muroněm
sídlem Vídeňská 546/55, 639 00 Brno

o nahrazení rozhodnutí Finančního arbitra,

takto:

I. Žaloba, aby soud rozhodl tak, že rozhodnutí finančního arbitra ze dne 27.10.2017 evidenční číslo [redacted] ve znění rozhodnutí finančního arbitra o námitkách ze dne 13.12.2017 evidenční číslo [redacted] se v plném rozsahu nahrazuje tak, že návrh navrhovatele K[redacted] H[redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted], ze dne 21.2.2016 se zamítá, se zamítá.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 48.903,53 Kč k rukám právního zástupce žalovaného, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 2. 2018 domáhala po soudu, aby nahradil rozhodnutí Finančního arbitra s odůvodněním, že dne 24. 2. 2016 žalovaný podal proti žalobkyni u Finančního arbitra návrh, jímž se domáhal určení, že smlouva mezi žalobkyní a žalovaným o stavebním spoření č. [redacted] ze dne 31. 12. 1999 trvá i přes skutečnost, že cílová částka sjednaná ve smlouvě již byla dosažena a žalobkyně nadále nesouhlasí s jejím navyšováním. Arbitr rozhodl nálezem ze dne 27. 10. 2017, ev. č. [redacted] tak, že výrokem I. uložil instituci povinnost obnovit vedení účtu stavebního spoření a tento uvést do stavu, ve kterém by byl, kdyby na základě oznámení ze dne 15. 5. 2015 neukončila žalobkyně právní vztah založený smlouvou. Proti nálezu podala žalobkyně námitky, o nichž arbitr rozhodl dne 13. 12. 2017, kterým nález potvrdil. Nález i rozhodnutí o námitkách jsou výsledkem nesprávného posouzení ze strany arbitra s tím, že zásadním omylem žalovaného arbitra je představa o nároku na časově neomezené, doživotní stavební spoření. Právě takový absurdní důsledek by totiž nastával, byly-li by aprobovány názory o nefunkčnosti institutu zániku smlouvy o stavebním spoření dosažením jejího účelu v podobě cílové částky anebo o nemožnosti žalobkyně dalšímu navyšování cílové částky se svým nesouhlasem zabránit. Co se týká jednotlivé argumentace, žalobkyně uvádí argument ad absurdum, kdy je nepochybně absurdní výklad ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, který by jedné smluvní straně - žalovanému - dával právo do nekonečna, resp. doživotně oddalovat účelu jeho stavebního spoření v podobě naspoření sjednané cílové částky a v mezidobí naspořit neomezeně vysokou částku. K takovému následku by totiž nevyhnutelně vedla interpretace, že možnost navyšování cílové částky dle čl. 9 odst. 7 VOP není podmíněn ani omezen žalobkyniným souhlasem. Validnost argumentu ad absurdum podtrhuje i sám arbitr, a to hned dvojím způsobem: (i) Svou reakcí na námitku nepřípustnosti časové a objemové neomezenosti spoření vyplývajících z jeho závěrů, která je natolik nesmyslná, že snad ani nemůže být míněna vážně. Arbitr totiž žalobkyni poučil, že jí namítané následky nehrozí, neboť žádný z účastníků stavebního spoření nežije věčně, a i kdyby, tak nemá neomezené množství finančních prostředků. Absurdní je i další arbitrův vývod, a sice, že smlouva o stavebním spoření by dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP měla zanikat nikoli před spořením, nýbrž pouze na haléř přesným dospořením. Arbitr dokonce navrhuje, aby strany na tomto dospoření spolupracovaly. Nevysvětluje však již, jak by si takovou spolupráci představoval. Ještě podivnější je podkladová arbitrova právní úvaha, že by k zániku smlouvy dosažením účelu mělo docházet právě a jen v případě přesného naspoření cílové částky, a nikoli v případech, že předmětnou transakcí dojde rovnou k jejímu přespoření, byť o jediný halíř. Kromě absurdnosti a v obecně právním slova smyslu se jedná o nepřípustný výklad i z hlediska bankovní regulatoriky. Stavební spořitelna je totiž bankou a podléhá bankovní regulaci. Stejně jako žádná banka se nesmí zavázat k poskytnutí úvěru ani k přijetí vkladu v neomezené výši, tak ani žádná stavební spořitelna nesmí jakémukoli klientovi dát bianco souhlas s přijetím jeho vkladu v jakékoli výši. Tím spíše ne, že se jedná o smluvní vztah vzniklý za zcela jiných tržních okolností a že parametry úročení prostředků na účet stavebního spoření jsou pro klienta několikanásobně výhodnější. Nemožnost vkládat osud smlouvy o stavebním spoření výhradně do rukou jedné strany žalovaného a přiznat mu právo pokračovat ve spoření neurčitě dlouho opakovaným navyšováním cílové částky bez ohledu na případný nesouhlas stavební spořitelny, vyplývá i ze skutečnosti, že smlouva o stavebním spoření je smlouvou na dobu určitou. K tomu žalobkyně odkazuje na následující soudní rozhodovací praxi, která pro tento závěr vyplývá z ustanovení smlouvy včetně čl. 1 odst. 1 a 2 VOP, kdy smlouva je uzavřena na určitou cílovou částku. Skutečnost, že se jedná o smlouvu na dobu určitou, je dána vymezením jejího účelu, kdy primárním účelem stavebního spoření je zamýšleným

zákonodárcem naspoření finančních prostředků na krytí potřeby bydlení. Ve skutečnosti ovšem stavební spoření je jeho účastníky často využíváno i k neúčelovému spoření, což je v pořádku, nejedná-li se z jejich strany o zneužití. Toto bylo reflektováno i důvodovou zprávou k zákonu č. 423/2003. Z důvodu omezení stavebního spoření pro klienty, kteří nehodlají využít úvěru ze stavebního spoření a systém stavebního spoření zneužívají jako výhodnou formu spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, se navrhuje možnost, aby stavební spořitelny mohly v přesně vymezeném případu jednostranně změnit úrokovou sazbu z vkladu uvedenou ve smlouvě o stavebním spoření. Stavební spořitelna musí především hlídat a vyvažovat poměr prostředků zhodnocovaných na vkladech a poskytnutých formou úvěru. Pro vyváženost uvedeného poměru je rozhodující především porovnání objemu úvěrů a výše úrokových sazeb vkladů a úvěrů. Odkazuje na metodu systematickou výkladu čl. 9 odst. 1 a odst. 7 VOP. Kdyby totiž měl platit výklad žalovaného arbitra ohledně nárokovosti navyšování cílové částky dle ust. čl. 9 odst. 7 VOP, pak by tím bylo zcela vyprázdněno ust. čl. 9 odst. 1 VOP, které navýšení cílové částky podmiňuje písemným ujednáním, a logicky i žalobkyniným souhlasem. Dále odkazuje i na interpretaci ust. čl. 9 odst. 7 VOP z hlediska obecné výrokové logiky a sémantiky. Zásadně žalovaným arbitrem zcela opomíjenou skutečností je, že ust. čl. 9 odst. 7 VOP neobsahuje ani jednu zmínku o jakékoli žalobkyně povinnosti. Naopak účastník žalovaný v něm dává souhlas, aby žalobkyně nějak postupovala, jedná se o jeho, tj. žalovaného, povinnost, nikoli o povinnost žalobkyně. Už jen to, že žalovaný předmětný souhlas dává, svědčí o tom, že jím odsouhlasovaný postup žalobkyně logicky nemůže být zároveň její povinností. Kdyby tomu tak bylo, tak by souhlas udělovaný jednou stranou smlouvy s tím, že její druhá strana plnila své smluvní povinnosti, byl zcela nadbytečný, neboť by touto logikou každá smlouva musela vedle sjednání povinností smluvních stran zrcadlově obsahovat také stejný výčet souhlasů s jejich plněním ze strany druhé. Co se týká účelu čl. 9 odst. 7 VOP, tento nepředstavuje poukaz účastníkům spoření na neomezenou konzumaci žalobkyniných služeb, přesto však jde o ustanovení ve prospěch účastníků spoření v minulosti hodně využívané právě i žalovaným. Jeho účel a využití je v podstatě dvojjediné, řešit situaci přesažení dosavadní cílové částky, která může nastat buď přespořením cílové částky nezamýšlené, k čemuž dojde nepozorností účastníka spoření, nebo připsáním úroků či státní podpory, nebo přespořením cílové částky zamýšleně, kdy se jedná o situaci klientů, kteří na svůj účet stavebního spoření opakovaně zasílají další prostředky při vědomí, že jimi cílovou částku přesáhnou. Zatímco v případě přespoření nezamýšleného se typicky jedná o částku vzhledem k zůstatku účtu stavebního spoření zanedbatelné, v druhém případě naopak a často bývají tyto částky mnohonásobně vyšší. Nebýt ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, nastával by v popsaných situacích problém, jak s částkou přesahující dosavadní cílovou částku naložit, za přespořenou částku vtáhnout do rámce stavebního spoření následným postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP, nebo zda ji vypořádat v režimu bezdůvodného obohacení. První postup by byl problematický, a to právě s ohledem na to, že v mezidobí došlo k zániku smlouvy dosažením jejího účelu. Díky existenci ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP lze popsané situace řešit jednoduše a flexibilně bez nutnosti předchozích či následných zvláštních ujednání. Navyšování článku 9 odst. 7 VOP je tak sice prováděno automaticky, avšak jen co do formy, v žádném případě však nikoli ve smyslu bez dalšího, respektive bez ohledu na souhlas či nesouhlas stavební spořitelny. Chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, měl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby s žalobkyní uzavřel závaznou dohodu postupem dle čl. 9 odst. 1 VOP. Za příslušnou úhradu by tak získal jistotu, že uvedenou částku může naspořit.

2. Žalovaný potom odkázal na závěry rozhodnutí Finančního arbitra. Dále uvádí, že pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že žalovaný mohl v případě pokračování smlouvy o stavebním spoření spořit v libovolném rozsahu milionů, opomíjí skutečnost, že žalovaný v rámci

řízení před Finančním arbitrem souhlasil s tím, že se zaváže, že nebude nadále ukládat mimořádné vklady na účet stavebního spoření. Tento návrh nebyl ze strany žalobkyně akceptován. Pakliže žalobkyně uvádí, že chtěl-li žalovaný naspořit vysokou částku, mohl se s dostatečným předstihem postarat o to, aby uzavřel závaznou dohodu dle čl. 9 odst. 1 VOP. Žalovaný přesně neví, po jak dlouhou dobu bude spořit v závislosti na tom, jak se vyvíjí jeho životní situace, kterou nemůže předvídat, nemůže ani ovlivnit. Pak je tento postup výhodný jenom pro žalobkyni a pro žalovaného nikoli. S navýšením cílové částky je automaticky spojen poplatek 1 % z navýšené cílové částky. V případě, kdy žalovaný nedospoří celou takto navýšenou cílovou částku, případně nevyužije úvěr, je potom tento poplatek za navýšení cílové částky zbytečně a neefektivně vyložený. Pokud žalobkyně poukazuje na to, že při současné výši vkladu žalovaného, a to 2,6 milionů Kč, by se mohlo jednat o zneužívání systému stavebního spoření jako výhodné formy spoření s dlouhodobým čerpáním státní podpory, žalovaný nesouhlasí s tím, že by se v tomto případě jednalo o jakékoli zneužití, protože sama žalobkyně v čl. 4, 5 VOP je oprávněna návrh účastníka odmítnout v souladu s čl. 4 odst. 2 VOP. Z toho lze dovodit, že částku 5 milionů Kč sama žalobkyně akceptuje jako standardní finální částku. Dále uvádí, že co se týká čl. 9 odst. 7 VOP, by měly být sepsány jasně, srozumitelně, aby je pochopil i průměrně zdatný účastník stavebního spoření, a ne aby je bylo možné vyložit až s odůvodněním na několik stránek textu, jak se o to snaží žalobkyně. Dále uvádí, že uvedenou situaci, kdy u nízkého počtu uzavřených smluv z minulosti, které byly uzavřeny do 1. 4. 2003 a v současné době jsou ještě v platnosti, nemůže vzniknout pro žalobkyni jakékoli riziko, kdy tyto vložené částky jsou nadále nabízeny ostatním účastníkům při čerpání úvěru.

3. Stejně tak potom Finanční arbitr odkázal na své rozhodnutí ze dne 27. 10. 2017, ev. č. [redacted] a rozhodnutí o námitkách ze dne 13. 12. 2017, ev. č. [redacted].

4. Obvodní soud pro Prahu 2 dne 18. 10. 2018 pod č. j. 15 C 26/2018-221 rozhodl tak, že rozhodnutí Finančního arbitra zrušil. Městský soud v Praze k dovolání žalovaného rozsudek soudu I. stupně potvrdil. Nejvyšší soud ČR k dovolání žalovaného dne 16.7.2020 pod čj. 33 Cdo 1038/2020-557 rozhodl tak, že se rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2019, č. j. 29 Co 130/2019-387, ve výroku o věci samé, jakož i ve výrocích o nákladech řízení, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 10. 2018, č. j. 15 C 26/2018-221, se ruší a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 2.

5. Soud za prokázaný průběh řízení před Finančním arbitrem ze spisu [redacted], a z jemu předložených a soudem u jednání provedených důkazů za prokázané že, byl podán návrh na zahájení řízení před Finančním arbitrem, doručený 21. 2. 2016, kdy K[redacted] H[redacted] byl navrhovatelem, Modrá pyramidy stavební spořitelna potom byla institucí, proti které toto směřuje. Ze strany žalovaného byl přiložen nesouhlas s ukončením smlouvy o stavebním spoření dne 5. 6. 2015. Dále má soud za prokázané z přijetí návrhu na uzavření smlouvy o stavebním spoření číslo [redacted] že došlo k uzavření smlouvy o stavebním spoření s cílovou částkou 300 000 Kč s datem uzavření smlouvy 31. 12. 1999.

6. Ze Všeobecných obchodních podmínek stavebního spoření má soud za prokázáno že dle čl. 9 odst. 1 zní: na písemnou žádost stavebníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření, úhradu 1 % z cílové částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka, datum uzavření smlouvy se nezmění, parametr ohodnocení čl. 12 se vypočítá znovu, odst. 7 – přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka, přespořování cílové částky není přípustné. V takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou částku zaokrouhlenou na celé tisíce korun nahoru stavební spořitelna považuje automaticky

za novou cílovou částku. Rozdíl úhrady, viz odst. 1, vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka. Pokud účastník dodatečně vyjádří nesouhlas s tímto postupem, má stavební spořitelna právo smlouvu vypovědět. Z dopisu doručenému žalovanému má soud za prokázané, že žalobce mu oznámil ukončení předmětné smlouvy z důvodu naspoření cílové částky a nesouhlasu MPSS s dalším navýšením. Smlouva byla ukončena ke dni 23. 6. 2015. Žalovaný s ukončením nesouhlasí. Finanční arbitr vydává nález [redacted] sp. zn. [redacted] ze dne 27. 10. 2017. Žalobce podává námitky instituce proti nálezu Finančního arbitra ze dne 9. listopadu 2017. Finanční arbitr vydává rozhodnutí o námitkách na č. l. 34/1, pak že námitky Modré pyramidy se zamítají, nález Finančního arbitra ze dne 27. 10. 2017 se potvrzuje, dále doručováno a byl zde požadavek na vyznačení doložky právní moci.

7. Jedinou spornou skutečností byl právní výklad u ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky.

8. Spornou skutečností byl právní výklad u ust. čl. 9 odst. 7 VOP platných v době uzavírání smlouvy mezi účastníky.

9. Podle § 1 zákona č. 96/1993 Sb., je stavební spoření je účelové spoření spočívající v přijímání vkladů od účastníků stavebního spoření, v poskytování úvěrů účastníkům stavebního spoření, v poskytování příspěvku fyzickým osobám, (dále jen státní podpora) účastníkům stavebního spoření.

10. Podle § 5 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., osoba, která uzavře se stavební spořitelnou smlouvu o stavebním spoření, se stává účastníkem. Účastník se ve smlouvě zejména zaváže ukládat u stavební spořitelny vklady ve smluvené výši. Podle odst. 10 téhož zákonného ustanovení doba spoření začíná dnem uzavření smlouvy a končí dnem uzavření smlouvy o úvěru ze stavebního spoření, nejdříve však uplynutím čekací doby podle odstavce 4, nebo vyplacením zůstatku účtu stavebního spoření účastníka, nejpozději však dnem ukončení smlouvy, nebo zánikem právnické osoby jako účastníka. Podle odst. 9 téhož zákonného ustanovení cílová částka se rovná součtu vkladů, státní podpory, úvěru ze stavebního spoření a úroků z vkladů a státní podpory, po odečtení daně z příjmů z těchto úroků. Uspořená částka se rovná součtu vkladů, úroků z vkladů a úroků z připsaných záloh státní podpory, snížená o daň z příjmů z těchto úroků a o úhrady účtované stavební spořitelnou. Uspořenou částku nelze v době spoření převést na jinou osobu, lze ji však použít k zajištění pohledávek poskytovatele stavebního spoření z úvěru, který poskytovatel stavebního spoření poskytl podle odstavce 2 nebo 5. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení má účastník právo na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření na financování bytových potřeb po splnění podmínek tohoto zákona, stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách, zejména po splnění předpokladů zajištění jeho návratnosti. Podle odst. 4 téhož zákonného ustanovení, délka čekací doby na poskytnutí peněžních prostředků z úvěru ze stavebního spoření nesmí být kratší než je 24 měsíců od počátku doby spoření a závisí na podmínkách stanovených stavební spořitelnou ve Všeobecných obchodních podmínkách. Podle odst. 5 téhož zákonného ustanovení stavební spořitelna může poskytnout účastníkovi úvěr do výše cílové částky, který slouží k úhradě nákladů na řešení bytových potřeb i v případě, kdy účastník nemá ještě nárok na poskytnutí úvěru ze stavebního spoření.

11. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 96/1993 Sb., stavební spořitelna je povinna vypracovat Všeobecné obchodní podmínky. Všeobecné obchodní podmínky podléhají schválení Ministerstvem financí. Podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení, Všeobecné obchodní

podmínky musí obsahovat nejméně tyto údaje: a) podmínky uzavírání smluv a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování, za b) podmínky a předpoklady pro získání úvěru ze stavebního spoření, za c) podmínky uzavírání smluv o úvěru ze stavebního spoření a postup stavební spořitelny při jejich uzavírání, změnách a ukončování a za d) postup při zániku stavební spořitelny nebo při odnětí bankovní licence.

12. Podle § 603 zák. č. 89/2012 Sb. práva a povinnosti zaniknou uplynutím doby, na kterou byly omezeny.

13. Podle čl. 9 odst. 1 VOP Na písemnou žádost účastníka může stavební spořitelna zvýšit cílovou částku stavebního spoření. Úhradu ve výši 1% z částky, o kterou byla cílová částka zvýšena, účtuje stavební spořitelna k tíži účastníka. Datum uzavření smlouvy se nezmění.

14. Podle čl. 9 odst. 7 VOP přespořením cílové částky se rozumí stav, kdy zůstatek na účtu účastníka je vyšší než sjednaná cílová částka. Přespořování cílové částky není přípustné, v takovém případě účastník výslovně souhlasí s tím, že přespořenou cílovou částku zaokrouhlenou na celé tisíce nahoru stavební spořitelna považuje automaticky za novou cílovou částku a rozdíl úhrady (odst. 1) vzniklý navýšením cílové částky stavební spořitelna zúčtuje k tíži účtu účastníka.

15. Po zhodnocení zjištěných skutečností soud dospěl k následujícímu závěru o skutkovém stavu věci: Žalobce uzavřel se žalovanou 1 smlouvu o stavebním spoření s cílovou částkou 300.000,-Kč, žalovaná dopisem oznámila žalobci ukončení smlouvy o stavebním spoření s ohledem na dosažení cílové částky, resp. jejího překročení s tím, že žalovaná nesouhlasí, aby cílová částka byla navýšena, přičemž žádný úvěr již nemůže být na základě smlouvy poskytnut, jelikož bylo dosaženo účelu smlouvy ve smyslu ustanovení § 603 občanského zákoníku.

16. V předmětném případě byl právní vztah mezi žalobcem a navrhovatelem založen uzavřením smlouvy o stavebním spoření a soud tak má za prokázané uzavření smlouvy s cílovou částkou 300 000 Kč, s datem uzavření smlouvy 31. 12. 1999 a tento vztah se řídí proto zákonem č. 96/1993 Sb. ve znění účinném do 31.12.2003, nestanoví-li přechodná ustanovení novel zák. č. 96/1993 Sb. jinak. Podle ustanovení § 3028 odst. 3, věty první, o. z. se řídí – není-li dále stanoveno jinak – jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Protože smlouva o stavebním spoření z 31. 12. 1999 založila závazkový právní vztah účastníků před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., je rozhodující úprava podle dosavadních právních předpisů, tj. podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák."). Tento soud, stejně jako Nejvyyšší soud ČR odkazuje na judikaturu a to rozhodnutí ze dne 24. 4. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2367/2018, a ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2986/2018 a ze dne 30. 9. 2019, sp. zn. 33 Cdo 2013/2018. Nejvyšší soud ČR v nich přijal a odůvodnil závěr, že *„způsoby, jimiž zaniknou subjektivní práva a povinnosti tvořící obsah právního vztahu ze smlouvy o stavebním spoření, vyplývají ze smluvních ujednání a ze všeobecných obchodních podmínek. Pro odpověď na otázku, zda zánik nastává okamžikem, kdy účastník spořením dosáhl cílovou částku, tj. uplynutím doby ve smyslu § 578 obč. zák., je rozhodující výklad oddílu IV čl. 9 odst. 7 ve spojení s dalšími ustanoveními VOP (§ 35 odst. 2 obč. zák.)… ujednání o „automatickém" navyšování cílové částky pokračujícím spořením účastníka stavebního spoření a přijímáním jeho plateb stavební spořitelnou na účet stavebního spoření, jež nepopírá účel smlouvy o stavebním spoření, vylučuje úvahu o omezení trvání právního vztahu založeného smlouvou o stavebním spoření ve smyslu § 578 obč. zák."*. Začátek a konec doby spoření stanovily

všeobecné obchodní podmínky ve shodě s tím, co vyplývá z § 5 odst. 14 zákona č. 96/1993 Sb. [*„...začíná dnem uzavření smlouvy a končí vyplacením vkladů účastníka, státní podpory a úroků z nich nebo poskytnutím úvěru (tj. dnem uzavření úvěrové smlouvy) nebo zánikem právnické osoby jako účastníka"*]. Protože Finanční arbitr se v rozhodnutí o námitkách velmi podrobně a především přiléhavě vypořádal s veškerými relevantními námitkami žalobce, jež se znovu opakují v podané žalobě, dovoluje si soud dále pro stručnost odkázat na toto rozhodnutí Finančního arbitra, s nímž se ztotožňuje. Soud se přitom ztotožňuje i se shora uvedenými rozhodnutími Nejvyššího soudu ČR i s důvody, pro něž Finanční arbitr dovodil neplatnost jednostranného ukončení trvání smlouvy o stavebním spoření. Není-li jinak sjednán konec doby spoření, nastává zánik smluvního vztahu vyplacením cílové částky, státní podpory a úroků z nich, nikoliv naspořením sjednané cílové částky, jak toto uvádí i Nejvyšší soud ČR. Soud dospěl k závěru, že je tomu i tak v předmětném případě. Smluvní vztah končí vyplacením naspořené částky, nikoliv dosažením cílové částky. K platnému ukončení ani zániku předmětné smlouvy s Žalovaným (dále jen „Smlouva") ani práv a povinností z ní nedošlo. Soud toto dovozuje z jazykového i systematického výkladu ustanovení čl. 9 odst. 7 VOP, které zcela jednoznačně zakotvuje automatický mechanismus navyšování cílové částky nezávislý na vůli Žalobkyně. Smlouva je nadále platná a účinná a Žalobkyně je povinna nadále plnit své závazky ze Smlouvy. Smlouva v tomto směru stanoví, že stav přespoření, byť sám o sobě nepřípustný, bude automaticky bez dalšího napraven tím, že dojde ze strany Žalobkyně k automatickému navýšení cílové částky, přičemž účastník spoření s tímto mechanismem již předem uděluje svůj výslovný souhlas. Smlouva, VOP ani žádný právní předpis neobsahují žádné ustanovení, které by opravňovalo Žalobkyni Smlouvu z důvodu přespoření cílové částky jednostranným právním jednáním vypovědět či jinak ukončit, prohlásit za ukončenou či přestat plnit své povinnosti ze Smlouvy. Čl. 10 odst. 1 VOP stanoví, že „stavební spořitelna) může Smlouvu vypovědět jen z důvodů uvedených v těchto VOP," přičemž přespoření cílové částky není mezi těmito důvody. K navýšení cílové částky v důsledku přespoření dochází automaticky, tj. nezávisle na vůli smluvních stran. K přespoření a aplikaci čl. 9 odst. 7 VOP docházelo soustavně po několik let. Ke vztahu ust. čl. 9 odst. 1 VOP s ustanovením čl. 9 odst. 7 VOP soud uvádí, že se jedná o dvě na sobě zcela nezávislá ustanovení, a o dva na sobě zcela nezávislé způsoby změny cílové částky. Ustanovení čl. 9 odst. 1 VOP a čl. 9 odst. 7 VOP jsou si i co do jejich formy rovnocenná (odstavce), žádné z nich nijak neodkazuje na druhé. Nejde v žádném případě hovořit o „vyprázdnění" ustanovení čl. 9 odst. 1 VOP. Pokud žalobkyně argumentuje tím, že podléhá bankovní regulaci podle zákona o bankách a má povinnost řídit, vyhodnocovat a omezovat rizika, která podstupuje. Dle ustanovení § 12 odst. 1 zákona o bankách je např. Žalobkyně povinna při výkonu své činnosti postupovat obezřetně, zejména provádět obchody způsobem, který neohrožuje její bezpečnost a stabilitu. Za dodržování předpisů je vůči orgánům dohledu odpovědná sama Žalobkyně, nikoliv její klienti. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že Finanční arbitr v daném případě o sporu rozhodl správně a proto žalobu ve smyslu § 250i o. s. ř. zamítl. Stejně tak se soud neztotožnil ani s poukazem žalobcem na skutečnost, že by uvedené přespořování bylo v rozporu s účelem uzavřené smlouvy. Soud vychází z názvu produktu jako stavební spoření. Byť žalobce kdysi zvolil cílovou částku v řádech statisíců korun, během času došlo ke skokovému navýšení cen nemovitostí. Ani namítané několikanásobné navýšení spořené částky, tak nemůže být vzhledem k současným cenám nemovitostí shledáno v rozporu s účelem smlouvy.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 osř. Žalovaný byl ve sporu úspěšný. Soud mu přiznal náhradu nákladů řízení. Ty se sestávají z tarifní hodnoty ve výši **50.000,-** Kč dle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. Odměna za jeden úkon právní služby dle § 7 advokátního tarifu činí **3.100,- Kč.** Odměna advokáta za sedm úkonů právní služby (převzetí právního zastoupení, sepis vyjádření k žalobě, odvolání a dovolání, 3x účast na

soudních jednáních u soudu I. stupně, odvolacího soudu a opět u soudu I. stupně po vrácení věci Nejvyšším soudem, 7x režijní paušál, náhrada za promeškaný čas spojený s cestou na dvě soudní jednání z Brna do Prahy a zpět za 20 započatých půlhodin, tzn. celkem 2.000,- Kč, jízdné: 2x na trase Brno – Praha a zpět vlakem se slevou pro držitele průkazu ZTP/P v celkové výši 272,- Kč, jízdné klienta: 2x na trase Uherský Brod – Praha a zpět vlakem v celkové výši 1.121,- Kč soudní poplatky za podání odvolání k Městskému soudu v Praze a za dovolání k Nejvyššímu soudu v celkové výši 16.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněn obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

Praha dne 16. října 2020

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce